

Автор: Лисина Ева Николаевна

Книга: Пёркка мучи калавёсем

Рассказ: Вёсекен күлэ

Тахсан авал Сёньялпа Атăк хушшинче тинёс пек күлэ сұталса ыртнă. Таранччĕ, тет. Тасаччĕ, тет. Темле таран пулсан та, кимёпе пынă чух тимлесе-тимлесе пăхсан, күлĕ тĕпĕнче сълсем палкаса тухни сълпах курăнатчĕ, тет. Ушкăн-ушкăн кайăк кăвакал, хуркай-ăк аннă сълкăнта, темле асамлă шурă кайăксем ишсе сўренĕ. Таврара пуртă курман вăрман кашланă.

Пёррехинче ман асатте хирьенчи палла тăракĕ патне каять. Сўлла пулнă ун чух. Чăтма сўк шăрăх тăнă. Хамăр енпе – вăрман сулхăнĕпе, шыв-шур уссипе — пынă чухне аванах пулнă-ха асаттене, ак, тухать те хирьенне, пуса чикме сўк вĕтелентерет ăна ирĕк сёрте пĕччен хушаланакан хёвел. Пĕлĕшĕ патне аран ситсе ўкет.

– Ах, мёнле пурăнатăр кунта? Пёрех хут сирĕн вăрманлă-шывлă сёрелле кусса каймалла! — тет асатте.

– Асаттесен сёрĕ! Асаттесен сёрĕнчен ништа такаймастпăр! — хуравлать пĕлĕшĕ.

— Апла пулсан, пурăнарах ёнтĕ, сълкăнтах пурă-нăр! — тет ман асатте.— Эпир те аслаттесен ыравĕнче пурăнатпăр, аслаттесем аслă вăрманлă, сўтă күлĕллĕ ыравăна суйласа илнĕ те, пурăнатпăр ёнтĕ каш-каш йывăс хушшинче, йăлтăр-йăлтăр шыв хёрринче!

Палла тăранĕ чĕнмест.

– Сирĕн кунта вăрман таврашĕ сўк та, хёлле мёнле ăшăнкаласа пурăнатăр вара? — тĕпчет асатте.

– Улам сунтаратпăр.

– Аре, улам лайăх сунать пулĕ-ха въл, палл! Кăна хыпса илет пулĕ! Пирĕн арăмсем ăна тивертме те пĕлмессĕ пулĕ! Эпир хамăр юман вутти хутатпăр та! Уламне ăна ыльăха сарса паратпăр.

Чунĕ килелле туртат асаттене, ун часрах хамăр вăрманпа хамăр күлĕ сулхăнĕнче ларас килет. Палла тăранĕ ярасшăн мар — ыртса кай та ыртса кай! ыртса тăма-и-ха? Тухать те вăркăнать килнелле! Утнă сёрте утать, чупнă сёрте чупать! Мёнле килне ситет, сълпа вълта ярса тытать! Хапхине усса, вунă утам тăвать те кимĕ сине кёрсе те ларать въл! Шывĕ йăл-йăл, кимми йăр-йăр, пуллисем йăмпăлт та йăм-пăлт! Асатте пулă тытма ларать. Ларать въл кёмĕл сўлсъллă хăва айĕнче саванса-хĕпĕртесе-рехетленсе, хайпе хай каласса.

– Эй, мёскĕн хирьенсем! Мёнле пурăнасĕ-ши съл сынсем? Аре, сълпа ёнтĕ въл, кил-сўрта улампа ăшăтсан, пўрт тăррине витмелĕх те юлмасть. Хёрринчи сўрт сине пăхма та хăрушăччĕ, сивиттийĕ хуралса, шăтак-путăклансах кайнăччĕ. Аре. Мăян та шăтса тухнăччĕ пулмалла. Аре. Ёнтĕ хёрĕмсен хирьенне каймалла ан пултăр! Эп, айванĕ, чухлаймастăп-ха: вёсен арсыннисем сунара ăста сўрессĕ-ши? Хёрĕсем ăста сўрлана каяссĕ-ши? Ачисем шăхличёсене мёнрен касса тăвассĕ-ши? Астариккисем ăста пулă тытассĕ-ши?

Асатте сёрттан хыссан сёрттан, уланкă хыссан уланкă туртса кăларать, киле кимĕ тулли пулă тытса тавранать.

Кун иртет те, сывăрма ыртассĕ. Асаттене пăчă темскер, ниепле те сывăрса каймасть. Йывăр сўмăр килмест пулĕ-сĕкесе, картишне тухать те въл сехёрленсе ўкет. Сём-тĕттём. Сўлте темскер кашласа шуса пырать. Хуралтасем тăр-тăр-тăр чĕтренессĕ. Пĕтём йывăс шатăртатса аванать. Күлĕ енчен шапăр-шапăр! каш-каш! туни илтĕнсе тăрать. Улам витнĕ пўрт тăрри кашăлл! сёлкленет те лашш! каялла анса ларать. Асатте пёр юпаран сатăрласа тытнă та ни вилĕ, ни чёрĕ тăрать. Каш-каш! тăвать сўлте шăваканни, чашш! чашш! сапать сивĕ шывпа. Чыханса вилсе ыртманни кăна ёнтĕ асаттен. Ак пўрт тăрри тепре хашăлл! шăтăр-шатăр! тăвать те, темскер лапсăркка йёпе капан евёрлĕскер, асатте сўмĕнченех шуса иртет иккен съл вăхăтра.

Тавралăх усала пуслать майĕпен, Кашлани-чаш-лани лăпланать, ушкăн-ушкăн хуркайăк вёссе иртнĕ пек, вай-вай-вай тени сес илтĕнсе тăрать. Ак, пĕтрĕ пус! Асатте лачăрах

каять — пүрт тәрри ақта вёсен? Семей уласа йёрет. «Халь кәна витрёмёр-ске, халь кәна витрёмёр-ске!» — макәрать ман асанне. Урамра халәх шавлать: «Мён пулна?» та «Мён пулна?»

Ак, ял хёррине чупса тухащё. Айтурах! Пирён күлө ақта? Пирён вәрман ақта? Хәшөсем сәхсәхащё, теприсем хөвеле пушсапащё.

— Пирён күлө вёссе кайна вёт! — тесе кәшкәрса ярать те ман асатте сөре тәшөрөлсе анать.

— Пётрёмөр! Пётрёмөр! Ырра мар ку! — хуйхәрать пётём халәх.

Ак тата! Сулахай Киркки (ман Эверкке куман аслашшө пулать ёнтө вәл!) пётём семейпе хурах кәшкәрса чупать. Арәмө икө ачине йәтнә, тепри, амәш аркинчен сакланса, хысран сөтөрөнсе пырать. Сулахай Киркки кушсульпе макәрать.

— Ялийш! Пире килтен хәваласа кәларчөс!

— Камсем?

— Пөлместпөр! Маччана сөмөрсө көчөс! Аран тухса тартәмәр! Пуләшсамәр!

Халәх пуртә-сенөк йәтәть те Сулахайсем патне ыткәнәть. Йәпшәнса пырса, пөри чүречерен пәхәть.

— Мён унта? — ыйтәсчө ыттисем.

— Урайёнче сысна выртәть!

— Сысна?!

— Тәватә урине те хушнә — тәраймасть!

— Сысна мар ёнтө вәл! Пирён сыснасем маччаран сикмөсчө!

Хәшпөрисем сөхри хәпнипе каялла таращө. Хәюсахсем сөс тәрса юлащө. Шалтан хаши! хаши! сывлани илтөнөт.

— Ури сине тәриччен көрер пуль! — тет пөри, чи хәюлли.

Йәпшәнса-йәпшәнса пыращө те аләка ярр! уса яращө. Урайёнче вищө сұлхи мәнтар сысна пек пулә выртәть! Сулахайсен пүрт тәррине сөмөрсө, маччине шәтарса урайне үкнөскер! Пулли сухине хускаткаласа хаши! тәвать те, сынсем кәпәр-кәпәр каялла чакащө, сакәнса тәракан сәпка маччана сити сикет.

— Пусас ку пулла! — тет хайхи Сулахай Киркки.

— Ах, Киркка, пөчөк ачусене те пулин хөрхен, ан тив, ан тив ку пулла, тем курса тәрапәр! — йөре-йөре үкөтлет әна арәмө.

Ыттисем те сак әслә арәм майлә.

— Вөрентсе ан тәрапәр! Кунта эп хуса, пулә манн урайне үкнө, мөн тәвас теп — савна тәвап! — хивреленет Сулахай. Никама та итлесшөн мар этем — туххәмрах пуйма шут тытнә пулө сав! — Пөр шетник пулә тәварласа лартап! — тет те сөсчө туртса кәларать.

Мәнтарән пулли! Темисө сөхет шывсәр выртса халсәрланнә ёнтө вәл — хәштик-хәштик сывлать. Патгәрланса ситет Сулахай, пулла сухинчен ярса тытәть.

— Атте, ан пус! — кәшкәрса ярать амәш аркинчен сакланнә ача. Сулахай аллинчи сөсчө йәкәшт тухса үкет: ара, вищө ситсе, пөр сәмах каламан ачи калазма пусларө те!

— Ачам, калазма пусларәнам? Эпир сана нимуй пулать тесе сунса тухатпәр вёт! — савәнса йөрсө ярать Сулахай. — Ан хәра, пусмастәп! Ырә пулла пуссан, ял ухмахө кәна мар, төнче ухмахө пулап вара эп!

Пулла чун көрет: хүрипе сәтәл-сәтәл тутарать.

— Атте, чүречене ус! — тет хайхи ача.

— Киркка, чүречүне ус, часрах ус! — шавлать пүртри халәх.

Чүречине яри уса пәрахәть Сулахай. Пәравус пек хаш-хаш-хаш сывласа илет те пулә, чүречерен хирөнсе вёссе тухса, түпене сөкленөт. Туххәмрах кушран сухалчө, тет.

Савән чухне темөн чул пулә үксө юлнә (вөттисем пирки калап-ха эп), сынсем витри-витрипе пустарса көчөс, тет.

Халь мөн тумалла ёнтө? Күлө сук, вәрманө те сөнъял енчи сөс тәрса юлнә, Атак енчи пөтөмпөх вёссе кайнә. Вырт та вил! Этемөн пөрөх пурәнас пулать, Асаттен тата пүрт тәррине те юсамалла. Эрне иртет, халәх сәвах ләпланаймасть-ха, сәмах-юмах күлө синчен кәна. Ак пөри (сөре әсли!) ыттисене әнлантарать:

— Пирён күлө халиччен сүмәр пулса суса пөтнө!

Тарәхса каять ман асатте.

– Пирён күлө сүмәр пулса җавас пулсан, җаваш җершывё телёнче пёр чаранмасәр җер сул чашлаттарса тамалла! Тем, сүмәр сүни синчен шарламаҗҗё-ха, пурҗёрте те шәрәхпа асапланаҗҗё!

Кутамкка җакать те асатте тухса каять күлле шырама. Хамәр енче җитмен ыраң хавармасть. Типме пусланә җырмазем пур, тет, күлө таврашё кураңмасть, тет. Хайхискер, хирьенне җитет, палла тәранё патне керсе тухма шутлать. Вәштәр-вәштәр уҗа җил вёрет, тет, ку енче, утнәзем утас килет, тет. Ак сана! Унччен тырри-пулли кәтьәр-кәтьәр кәна ларатчё, халь пёкё кураңмалла мар, җёлен шуса кёмелле мар үссе кайнә! Ха, хёрринчи пүрт тәррине те җенёрен витнё! Кил хуҗи карчакё те кунтах: пүрчё җине сул варринчен ытараймасәр пәхса тәрать.

– Мёнле пурәнән кинемей? — ыйтать ман асатте.

– Пурнәҗ мая кайрё ёнтё, ыльәм, мая кайрё!

– Кинемей, сан пүрт тәрри җенё-җке?

– Пәх-ха, ыльәм, пәх-ха: пуҗ турипе туранә пекех вёт!

Тёсесе пәхатъ те асатте сулансах каять. «Ман пүрт тәрри вёт ку, ман пүрт тәрри! Йывәрләхёсене эп хамәр тапәр патёнчен касса килнёччё!» – тесе кәшкәраспән та мёскён этем, анчах сасси тухмасть. Ак пёр хәрушла шухәш хирёнсе керет те ун пуҗне, вәл пүрт тәрри синчен те манса каять, сасси те уҗалать.

– Кинемей, ав җав, кән-кәвакки, мён вәл?

– Кән-кәвакки-и? Малашне ёнтё җәмпәл-җәмпәл, шәмпәр-шәмпәр туса җеҗ пурәнәтпәр пуль!

– Кинемей! – кәшкәрмаллипех кәшкәрса ярать ман асатте. – Ав җав, кән-кәвакки, мён вәл?!

– Ыльәм, хәлхи хупланман-ха ман, витёрех илтеп-ха. Кән-кәвакки тавра унта сип-симёсси ешерет! Малашне ёнтё юман вутти җеҗ хутса пурәнәтпәр пуль!

– Кинемей! – сехёрленсе-тархасласа ыйтать асатте. – Ав җав, кән-кәвакки, мён вәл?!

– Куками, – илтёнсе каять пёр нәйкәлти сасә, – эп җуткүл хёррине пулә тытма каяп!

– Мёнпе тытән-ха, савнә мәнукәм?

– Алапах! Унта пулә кешёлтетет кәна! Куками, пирён күлөре сысна пысакәш пулә пурәнәт, тет. җынсем курнә!

Чупать асатте, вәркәнәт. Пирён күлө, тет, җав! Вәрманё те, кайәк-кешёкё те – пётёмпе, пётёмпе пирён! Асаттен юратнә хәви те хәй ыраңёнчех, анчах ун айёнче леш нәйәлти ача хуҗаланса ларать. «җыртма йём! Кёстүн тытасшё! Сан юратнә йывәҗ мар вәл, ман юратнә йывәҗ!» – вёчёхет чунё тәвәнса килнё асатте. Тинех мён тәвайән? Кайса ларать пёр җинҗе хураң айне. Хураңё йәнк-йәнк авәнәт, асаттен җери туртса ыратать.

Шәв-шав тапратма та шутлатъ асатте, анчах мён усси? Күлли таҗтан вёҗсе килнине тунса тәмёҗ-ха хирьенсем, җын хуйхине әнланакансем те пулёҗ ку ялта, «илсе кай күллүне» текенсем те тупәнёҗ. Анчах мёнле илсе каян әна? Йәтса-и? Тиесе-и?

Аҗта кайса керен? Каялла тавраңәт асатте. Тепёр кунне пётём Атакё-җёнъялө күлө патне каять. Каять те — пушәлла тавраңәт.

Эп унта сулсерен кайса тәрәтәп. Ятарласа. Каймассерен сәваплә шывёпе пит-куҗа җуса килетёп. Мана җакә тарәхтарать: мухтанаҗҗё, мухтанаҗҗё вара хирьенсем: «Пирён күлө!» те «Пирён күлө!» теҗҗё. Мәшт тәрасчё! Вәл кам күллине атаксемпе җёнъялсем вёсенчен лайәхрах пёлеҗҗё пулө.

Ватәлтәм та, җавах пурәнәсчё-ха, хамәр күлө каялла вёҗсе киличчен пурәнәсчё. Курасчё җав телейлө куна!

Эп мәнтәр пулла сёре шанап – пусмарёҗ вёт-ха әна пирён ялсем, ыраңнах кәларса ячёҗ, нивушлө җавна манса каймалла вәл, нивушлө күлле калла җавәрса килмелле мар? Килмелле!